

Hárání = převážně samostatné venčení.

Proto tedy jde Tali zvláště a jako první. Rumíček preferuje - i v tuto náročnou dobu - toho konga se žervé. Jak se do tý doby dere do předsíně, tak jakmile vezmu do ruky konga, už je naštelovanéj zpátky v kuchni a na mou lehce škodolibě udivenou reakci, že "Copak, copááák, ty už nechceš za Tali?" se horlivě tváří, že nikdy ani nechtěl ☐. Což je fajn, jsem ráda, že v tuhle dobu má něco, co ho těší jinak než sexuálně ☐. A on to bere i jako svoje privilegium. Ráda mu ho dopřeju.

Takže vyrážíme s Taliprtkou. A utajeným rohlíkem. Vyjdeme ven a zatímco ona se ponoří do čmouchání, já za námi nenápadně upustím kus rohlíku. Pochopitelně, že netrvá dlouho, zblejskne ho, žene se k němu a..... spořádaně ho nechá na zemi a jde se vzorně nahlásit. "Výýbornáááá byláá, výýborná, Talinko." a letí k ní větší zbytek toho rohlíku. A zatímco si ho sežvejkává za hysterickýho pípání, seberu ten zbytek nenápadně a strčím ho do kapsičky. Ono na něj dojde, až ji budu mít možnost zase odměnit.

Nedošlo. Páč ledva jsme obešly polovinu louky a ona se vyčůrala, uchvátil ji na zemi červenej želatinovej medvídek. Žádný, než bys řekl švec! Na ševce vůbec nedošlo a medvídek nebyl. Teda takhle byl, ale jinde než původně. Přestěhoval se tý čůze flekatý do útroh. No a! Tím pádem si madam sama rozhodla o tom, co bude následovat. Tak jako ona rychle přesunula medvěda ze země do pupku, tak stejně rychle jsem já přesunula jí domů. Vyvenčená už byla s Brtníkem, teď se znovu vyčůrala, nebylo co řešit. Jedeš na pelech a fertig. Co se budu zalamovat a rozčilovat.

Rumíček už měl konga zpracovanýho a polehával na pelíšku v předsíni. Tak jsem jí jen utřela tlapy, odepřela jakýkoliv desátek dobrůtkový, odložila ji na místo a my si vyšli ven s Rumíčkem a časovým bonusem. Doma zvoštaly zaražený vídle ☐. Rumíček baletil u dveří a už se těšil. Dostatek času jasně nasměroval, co budeme dělat. Vydáme se do sídláku! Nejdřív ovšem musel svědomitě popřepisovat všechny ty vzkazy kolem domu, to je jasný.

Přešli jsme silnici a tam taky měl spoustu práce s vyřizováním korespondence, páč s jarem (myšleno roční období, nikoliv saponát ☐) se nám rozhárlo široký daleký okolí, nejen Talinka, že jo. No a pak jsme došli ke kopečku. "Juhúúúúúúúúúúúúúúúú !" takhlenc moc se zaradoval Rumíček a uuutikal tam napřed. Ani si neověřil, ešivá mám balonek a už číhal.

Měla jsem ho v kapse, takže jsem provedla mohutný výkop a podařilo se mi balonek dostat až nahoru na kopec. Letěl tam za ním jako šíp a za chvíli už byl na okraji kopce zpátky a pouštěl mi ho dolů. Nooo jo, jasněěěě, vyčutávala jsem jako divá, ale taky jsme to pojali občas trochu pracovně, kdy si musel počkat, já šla balonek schovat a pak ho vyslala hledat. Ať si taky provětrá mozkovnu a nemá tam jen to háraní. V jednu chvíli jsem mu udělala trošku šmėčko. Vyčutla jsem balon mocně, tak mocně, že musel vyběhnout nejen na kopec, ale stopro sebėhnout na druhou stranu a já toho hnedle využila. A schovala jsem se za výměník. Rumíček vyběhnul zpátky na vršek kopečku s tím, že mi balonek pošle dolů, jako vždycky a! "Tjo vona nikde!" Bylo mu jasné, že se ukrývám za nějakou překážkou a pustil se do pátrání. A následně do stíhání, páč jak jsem ho zblejskla, že se blíží, začala jsem rotovat. No, jasně, nerotovala jsem dlouho, je rychlejší jak policejní zásahovka, takže mě dopadnul obratem. A radostně hopíkal.

Schovala jsem balonek, aby zase chvíli jen tak dělal psa a šli jsme dál. Na rohu jednoho z paneláků jsem viděla maminku cválající s potomstvem do školky a zcela automaticky jsem Rumíčka zastavila na dálku, abychom se jim nemotali pod nohy. I během toho úprku to maminka zaregistrovala, vděčně poděkovala a co hlavně, poučila děti, že si z něj mají vzít příklad □ □ . No jo Rumoušek, to je takovej výukovej ukázkovej materiál □ . Zbývalo ještě dostatek času a tak jsme si šli zahopíkat k provazový pyramidě. I to bylo Rumíčkovi málo, tak aktivně ještě doběhl ke kamennému stolu, hópнул na něj a vzorovaně usedl. Vychválen byl pochopitelně až do nebes, ještě jsme si tam dali nějaký to sedni a lehni a byla jsem ráda, že i přes to náročný hárací období si takhle sám od sebe říká nejen o blbnutí, ale i práci. Pak už jsme se jen tak lehce cournuli a já už to otočila domů.

Udělala jsem jim žrádlo, po snídani je rozdělila na pelechy a vydala se do práce. A doufala, že tam budu hodní. Zatím si nikdo nestěžoval, tak hodní asi byli a jsou.